

EMILIJA

Šiltas lietus barbeno pirštais į langą. Emilija mielai būtų pakvietusi jį į svečius, tačiau žinojo, kad jis paliktų daug šlapių pėdsakų viduje. Mama labai nemėgo, kai Emilija suliedavo naująjį baltą kilimą, ant kurio net nuo keleto vandens lašų likdavo keistos pilkos dėmės. Lyg kilimas būtų stauga suprakaitavęs. Šiandien bartis su mama nebuvo jokio noro.

Emilija dar kartą pažvelgė į lietų, pilkokus debesis neapsiūlėtais kraštais ir pie-

šimo lapus, išdėliotus ant didžiojo stalo. Ir piešti šiandien visai nesinorėjo. „Ne piešimo diena šiandien, – pagalvojo mergaitė. – Reiktų susirasti kažką naujo.“ Tas kažkas nesiruošė pasirodyti, todėl Emilija lėtai nuleido kojas nuo kėdės ir išėjo jo ieškoti.

Mažoji Emilija gyveno dideliame name, kuris buvo toks senas, kad net šiek tiek sumegęs į žemę. Mama sakė, kad nuo senatvės, bet mergaitė manė, jog namas galbūt įleido į žemę šaknis. Paprastai visi medžiai turi šaknis, o namas juk medinis.

Name buvo septyni kambariai: virtuvė, svetainė, buvęs senelės kambarys, kuris dabar priklausė Emilijai, brolių kambariai, tėvų miegamasis ir tamsus kambarys be langų, tačiau net su trejomis durimis ir skylė lubose, vienintelis toks. Paprastai ten stovėdavo tik vienas baldas, jei kopėčias būtų galima vadinti baldu. Tačiau Emilijai

tai visiškai nerūpėjo, daug svarbiau buvo tai, kad kopėčios turėjo septynis skersinius. Lygiai tiek, kiek jai buvo metų. Jau net keturias dienas.

Namiškiai kopėčiomis naudodavosi labai retai – tik tuomet, kai kam nors prisi-reikdavo kokio daikto palėpėje. Ten mama sukraudavo senus daiktus, rakandus, retai naudojamą kokteilių plaktuvą, senas brolių knygas ir sąsiuvinius, dar ten džiovindavo vaistažoles ir svogūnus. Kiekvieną rudenį mama trumpai padžiovindavo svogūnus, o paskui supindavo juos į kasas ir sukabin-davo virtuvėje. Iki pavasario visos pynės išnykdavo.

Emilijai lipti kopėčiomis buvo uždraus-ta, kaip ir naudotis tėčio skutimosi maš-i-nėle bei žirkklėmis avims kirpti. Avių žirkklės visiškai nekirpdavo popieriaus, nebent sto-rą kartoną, iš kurio buvo daromos dėžės.

Tose dėžėse pavasarį mama laikydavo mažus geltonpūkius viščiukus. Ir šiaip dėžės mergaitei patiko sveikos, nes tuomet iš jų galima pasistatyti namus. O kodėl negalima naudotis tėčio skutimosi mašinėle, nesuprato: kartą ji bandė ją gremžti smakrą, kaip kad tėtis rytais, bet barzdaskutė buvo visai neaštri ir net šiek tiek kuteno smakrą. Tikriausiai nuo kutulio tėtis taip keistai vaipydavosi.

O štai kopėčios neatrodė, kad norėtų kutenti. Tamsiai rudas medis sugirgždėdavo kiekvieną kartą, kai Emilija jomis užsiropšdavo iki trečios pakopos, bet niekada aukščiau. Kiekvieną kartą kopėčios keistai išsilenkdavo, lyg pasiruošusios mergaitę sviesti į kitą kambario kampą ar dvivėres verandos duris. Vienas durų stiklas buvo įtrūkęs.

Dabar Emilija jau turėjo septynias pakopas, tai yra brūkšnelius staktoje, kurioje

mama žymėdavo visų ūgius. Per šį gimtadienį mama mėlynu pieštuku įbrėžė:

Emilija. 7 metai, 122 cm

Durų staktoje buvo pažymėtas ir jos tėčio, ir net dėdės Zigmo ūgis, bet kažkodėl ji visuomet buvo pati mažiausia.

Emilija tvirtai įkvėpė daugiau oro (kad būtų lengvesnė, taip sakė brolis!) ir abiem rankomis įsikibo medinių kopėčių šonų. „Svarbiausia nežiūrėti žemyn, labai svarbu nežiūrėti žemyn“, – kartojo mergaitė, kol pasiekė trečiąją pakopą. Kopėčios sudejavo, šiek tiek išsilenkė, tačiau visiškai nesiruošė sviesti Emilijos į kitą pusę. Viršutiniai strypeliai buvo mažiau apsitrynę, o iš ketvirtojo kyšojo nedidelis, bet, matyt, smalsus vinukas. Bet ir jis mandagiai tylėjo.

Pasiekusi kopėčių viršų Emi trumpam žvilgtelėjo žemyn. Kambarys visiškai neatrodė didelis. Prie svetainės durų grindų dažai buvo šiek tiek apsitrynę, prie lempos kabėjo nemažas voratinklis, o viename kampe žiojėjo nedidelis plyšys, prie kurio kartais budėdavo ryškiai oranžinis namų katinas. Emilija iškvėpė orą, tvirtai atsipyrė ir rankomis palietė palėpės atbrailą. „Ne taip sunku kopti į viršų, kai įkvepi daug daug oro“, – dar spėjo pagalvoti.